

בלב ובנפש

לא נולדתי בפלסטין,
אבל אני שייך לעמי — בלב ובנפש.

שייכות לא נכתבת על ניירות,
ולא נקבעת בגבולות.
השייכות נכתבת בלב.
השייכות נישאת בנפש.
השייכות מתעדה באהבה, בנאמנות, בהקרבה.

מעולם לא עמדתי על חוף עזה וצפיתי בשמש שוקעת בים.
מעולם לא הלכתי בגבעות ירושלים המוארות באור השמש.
מעולם לא קטפתי את זיתיה ממטעיה העתיקים.
מעולם לא התפללתי בחצרות אל־אקצא, תחת קשתותיה הנצחיות ושמיה האינסופיים.

מעולם לא התעוררתי לקול המטוסים.
מעולם לא נמלטתי מתוך חורבות בתים הרוסים.
מעולם לא קברתי את ילדיי לאור כוכבים שבורים.
מעולם לא אספתי את שרידי אהוביי בשקית פלסטיק.

ובכל זאת — כל פצע פצע אותי.
כל מוות בעוול הכביד על חזי.
כל זעקת יתום טלטלה אותי.
כל דמעת אם השתיקה אותי.
כל תפילת אב חיזקה אותי.
וכל תקוות ילד הרימה אותי.

פצעייהם הם פצעי.
עמידתם היא גאוותי.
תקוותם היא כוחי.
ועניינם הוא חובתי.

אינני עומד ביניהם כאורח.
ואינני מדבר עליהם כזר.
אני עומד כקרוב.
אני עומד כמשפחה.
אני עומד יחיד אך לא בודד.
אני עומד יחיד כשמי, ואחד עם עמי כגורלי.

לא אדמה קושרת אותי אליהם, אלא אהבה.
לא גורל חולף, אלא גורל נגזר.
לא אזרחות צרה, אלא אומה רחבה.

אינני נלחם בנשק, אלא במילה.
אינני מתנגד בשנאה, אלא באמת.
ואני מגן על עמי כפי שהלביאה מגנה על גוריה:
באהבה שאינה נחלשת,
באומץ שאינו נשבר,
בנאמנות שאינה נחה עד אשר קטניה יהיו בטוחים.

האמת היא חרבי.
הצדק הוא מגני.
הסבלנות היא שריוני.
ובאלה לעולם לא אכנע.

לא נולדתי בפלסטין,
אבל פלסטין נולדה בי.
ואשאר עם עמי —
עד שישברו כבלי העוול,
עד שיזרום הצדק בארץ כנהר,
עד שיעלה קריאת התפילה חופשית מכל מינרט,
ועד שתשוב הבטיחות — בטיחות האמת — לארץ הנביאים והשהידים.

ואומר: לא אשכח.
לא אשתוק.
לא אסב את פניי.
לא היום. לא מחר. לעולם לא.

אזכור את השהידים.
אכבד את העמידים.
אישא את העניין.
אשמור על התקווה.
ואיאבק — במילה, באמת, בנפש —
עד אשר יתקיים הבטחת אלוהים,
ויירשו המדוכאים את הארץ.